

ΣΩΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

κύριος Κετάρας δὲν ἦτο πλέον εἰκοσαετής. Τοῦναντίον ἀπέιχε πολὺ τῆς ἡλικίας ταύτης, ὡς ἐκ τῶν φαινομένων παρατηρεῖτο. Ἦτο, πραγματικῶς, ἐρείπιον. Εἰς μάτην προσεπάθει ν' ἀποκρύψη τελείαν φαλακρότητα κάτωθεν παμμελαίνης φενάκης, οὐδείς ἐξηπατάτο. Προσέτι τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἐρρύτιδωμένον, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσκαρδάμυσσον, τὸ στόμα του νωδόν, ἡ ρίς κεκυρτωμένη, ὁ μύσταξ αὐτοῦ ἐπιμελῶς ἐβάφετο ἐκάστην πρωΐαν, καὶ ὁ λαιμὸς του πλήρης ρυτίδων. Ὅταν προσεβάλλετο ὑπὸ τῶν ρευματισμῶν, διὰ νὰ βαδίση ἔπρεπε νὰ στηρίζεται ἐπὶ στερεᾶς ράβδου καὶ ἔτεινε τὴν ράχιν ὡσεὶ ἐβάσταζε τὸ βᾶρος τοῦ κόσμου, ὅπως ὁ ἀρχαῖος γίγας Ἄτλας!

Ναὶ μὲν ὁ δύσμοιρος κύριος Κετάρας δὲν ἦτο ποσῶς ἐλκυστικός, ἦτο ὅμως πλουσιώτατος, τοῦθ' ὅπερ ἐκάλυπτε τὰ πλεῖστα τῶν μειονεκτημάτων του.

Ἄλλοτε διήγαγε λαμπρότατον βίον. Καὶ τώρα ἀκόμη, προσεπάθει νὰ συγκρατῆ τὴν φήμην του, καὶ ἄγαν ἐκολακεύετο ὅταν τὸν συνεχαίροντο περὶ τῶν ἐκπληκτικῶν κατακτήσεών του.

Ἄληθῶς ὅμως μόνον διὰ χρημάτων συνεκράτει τὴν φήμην του. Θὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν συγκρατήσῃ δι' ἄλλου τρόπου.

— Ἀγαπᾷ νὰ βλέπῃ, ἔλεγε περὶ αὐτοῦ ἡ κυρία Φυλακίδου, ἀλλὰ δὲν προχωρεῖ. Εἶναι λαμπρὸς σύντροφος ὅταν ἦναι τις κουρασμένη ἢ ἀδιάθετος.

Οὐχ ἦττον, ὁ κ. Κετάρας, σκεφθεὶς ἡμέραν τινὰ μᾶλλον τοῦ συνήθους, συνεπέρανε ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ θέσῃ χαλινὸν εἰς τὰς τρέλλας του.

— Βλέπεις, Ξυλάκια, ἔλεγε πρὸς τινὰ φίλον του, καταλαβαίνω ὅτι ἀρχίζω νὰ γηράσκω !

— Νομίζεις ;

— Αὐτὸ δὲν φαίνεται ἀκόμη, τὸ 'ξεύρω· ἀλλ' ἀδιάφορον, βλέπω ὅτι καιρὸς εἶναι νὰ τακτοποιηθῶ.

— Καὶ διὰ ποίου τρόπου, φίλτατέ μου ;

— Ἀπλούστατον. Σκοπεύω νὰ νυμφευθῶ.

— Διάβολε ! καὶ δὲν φοβεῖσαι ; . . .

— Καὶ τί ;

— Αὐτὸ ἐννοεῖται.

— "Α ! καλὰ ! καταλαβαίνω ! " Ἀκουσε, ἀγαπητέ. Συμφωνῶ μαζί σου ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν μου δὲν πρέπει κανεὶς νὰ βασιζέται εἰς τὴν πίστιν τῆς ἐρωμένης. Ἀλλὰ τῶρα πρόκειται περὶ γυναικὸς νομίμου. . .

— Φαντάζεσαι ὅτι διαφέρει τὸ πρᾶγμα ;

— Εἶμαι πεπεισμένος περὶ τούτου. Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐπιτυχῆς ἐκλογῆς.

— Τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο ;

— Ἐννοῶ ὅτι δὲν σκέπτομαι νὰ νυμφευθῶ καμμίαν πανοῦργον ἡλικιωμένην, τῆς ὁποίας αἱ ἀπαιτήσεις θὰ ἔβλαπτον τὴν ἡσυχίαν μου. Ἐγὼ θέλω μίαν νέαν πολὺ ἀπλῆν, ἀθωοτάτην, δέκα ἕξ ἕως δέκα ἐπτὰ ἐτῶν, ἡ ὁποία νὰ γνωρίζῃ μόνον τὴν μητέρα της καὶ τὴν ἀγγλίδα παιδαγωγὸν της, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ὁ γάμος νὰ ἔχῃ μόνον καθήκοντα, καὶ διόλου δικαίωματα.

— Κύτταξε μήπως ἡ γυναικῆ σου σοῦ σκαρώσῃ τίποτε.

— Θὰ τὸ ἰδοῦμεν.

— Εἶσαι λοιπὸν ἀποφασισμένος ;

— Εἶναι τῶρα ἐν τέταρτον τῆς ὥρας 'ποῦ σοῦ δίδω ἐξηγήσεις. Ἀλλὰ τὸ καλλίτερον εἶναι 'ποῦ ἔκαμα τὴν ἐκλογὴν μου.

— Τὴν ἔκαμες κι' ὄλας ! . . . καὶ ποῖον εἶναι τὸ θῦμα ;

— Ἡ κόρη τῆς κυρίας Μυελίδου, τῆς χήρας τοῦ συνταγματάρχου.

— Ἡ Ἀγγελικοῦλα ;

— Ἀκριβῶς. Ἡ μήτηρ δὲν ἔχει περιουσίαν, ζῆ πενιχρότατα μὲ τὴν σύνταξίν της. Δὲν ἔχουν κανὲν εἰσόδημα, ἀλλὰ τούναντίον χρέη ! Ἐδέχθη τὴν πρότασίν μου μετὰ μεγίστης προθυμίας.

— Καὶ ἡ νέα ;

— Ἡ νέα ; Μοῦ εἶπε χαμηλώνουσα τὰ 'μάτια : «Θ' ἀκολουθήσω τὰς συμβουλὰς τῆς μαμᾶς, κύριε Κετάρη !» "Αχ ! Ξυλάκια, εἶναι ἄγγελος !

— Τῶρα ἔτσι εἶναι !

Ἡ δεσποινὶς Ἀγγελικὴ Μυελίδου ἦτο ὠραιότατῃ δεκαεξαέτις νεάνις. Μᾶλλον βραχέος ἀναστήματος, εἶχε τὸ πρόσωπον ἀθῶον μέχρι τοῦ ἰδανικοῦ, μέτωπον λευκότατον, λεπτοτάτην ῥίνα, ῥοδόχρους παρειάς, στόμα παιδικόν, χεῖλη ῥοδίνα, μειδιάμα ἀγνόν καὶ ὀδόντας λαμπροῦς.

Πρὸ πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν μαγευτικοί! Γαλανοί, ἀπαστράπτοντες μεταξὺ μακρῶν μεταξίνων βλεφαρίδων, κάτωθεν ξανθῶν ὀφρύων. Τὰ βλέμματά της ἦσαν τόσον γλυκά, τόσον εἰλικρινῆ, τόσον ἀπλά, ὥστε ἐμάγευον τοὺς πάντας.

Τὸν λαϊμόν, τοὺς λεπτοὺς ὤμους, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς μικροὺς αὐτῆς πόδας δὲν πειρώμεθα νὰ περιγράψωμεν.

— Τί ὠραῖο περιστεράκι! . . εἶπεν ἡ κυρία Φυλακίδου τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου· εὐτυχῶς δὲν ἔχει νὰ φοβηθῆ τίποτε ἀπ' αὐτὴν τὴν γρηᾶ κουκουβάγια!

Ὁ ἀγαθὸς κύριος Κετάρης ἦτο περιχαρής. Ἐδίδε τὸν βραχίονα εἰς τὴν χήραν κυρίαν Μυελίδου. Διητηρεῖτο αὐτὴ ἀρκετὰ καλῶς, ὥστε οἱ περίεργοι—διότι ὁ γάμος ἐτελέσθη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ—τὴν ἐξελάμβανον ὡς τὴν νύμφην καὶ τὴν κόρην της ὡς παράνυμφον!

Ὅταν ὅμως εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἶδον τὸν γέροντα Κετάρην πλησίον τῆς νεάνιδος, ἤρξαντο πανταχόσε νὰ ψιθυρίζωσι ταῦτοχρόνως.

— Μωρὲ ἀναίδεια ποῦ τὴν ἔχει ὁ γέρος!

— Ἐννοια σου, καὶ τὸ κορίτσι δὲν τρέχει κίνδυνον!

— Ποιὸς ξεύρει! δὲν πρέπει νὰ πιστεῦθῃ κανεὶς τὰ φαινόμενα!

— Μὰ δὲν εἶναι φαινόμενα, ἀλλὰ πραγματικότης, σοῦ ἐγγυῶμαι.

— Κι' ἔπειτα, αὐτὸ ἐνδιαφέρει αὐτόν. Ἄν ἐπιμένῃ 'ς αὐτό!

— Βέβαια ἐπιμένει! Βλέπετε ὅτι μόνον αὐτὸ τοῦ μένει διὰ νὰ γείνη

τέλειος!

Ὅταν ἐξήρχοντο τῆς ἐκκλησίας, ἀγαθὴ τις γυνή, ἰσταμένη παρὰ τὴν θύραν, εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Κετάρη, καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο, ἐρυθριῶσα, καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου της·

— Μὴ τοῦ κάνετε κακό!

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς ἦτο τόσον ἀστείος, ὥστε ἅπαντες οἱ ἐγγὺς ἰστάμενοι ἐξερράγησαν εἰς γέλωτας, καὶ ὁ καυμένος ὁ Κετάρης παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ, διότι ἤθελε νὰ ἐπισπεύσῃ τὸ βῆμα.

Ἐπὶ τέλους, ἐνυμφεύθη. Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν μετέβη μετὰ τῆς συζύγου του εἰς Κηφισσίαν, ἔνθα εἶχε λαμπρὰν οἰκίαν, διὰ ν' ἀποφύγῃ ἡ πεφιλημένη του τοὺς πειρασμοὺς τῶν Ἀθηναίων.

Ἐν τούτοις, οἱ νεόνυμφοι δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀποφύγωσι τὰς προσκλή-

σεις τῆς κηφισσιακῆς κοινωνίας, εἰς ἣν ὁ κ. Κετάρας εἶχε πλείστας σχέσεις.

Οἱ τρόποι, αἱ ἔξεις, ὁ χαρακτήρ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς κατ' οὐδὲν ἐφαί-
νοντο ὅτι μετεβλήθησαν. Ἦτο πάντοτε φιλόγελως καὶ ἀπλῆ· εἶχε πάν-
τοτε τὰ αὐτὰ βλέμματα καὶ αὐτὴ ἡ συνομιλία τῆς διήγειρε τὴν ἐκπλη-
ξιν διὰ τὴν ἄγνοιάν τῆς.

— Νομίζει κανεὶς ὅτι δὲν ἐννοεῖ τί τῆς λέγουν !

— Μὴν εἶναι ἀνόητος ;

— Ἡ μᾶλλον μήπως ὁ κ. Κετάρας φέρεται ὡς πατὴρ πρὸς αὐτήν ;

Ὁ δὲ σύζυγος μετεμορφούτο. Ὁ ἀμέριμος, τακτικὸς καὶ ἀπονος
βίος ὃν διῆγεν, αἱ φροντίδες αἵτινες τῷ ἐπεδαφιλεύοντο, ἡ ἡσυχία ἧς
ἀπελάμβανε κατὰ πᾶσαν ὥραν, πάντα ταῦτα ἐπέδρασαν ὠφελίμως ἐπὶ
τῆς υἰείας αὐτοῦ. Ἐντὸς δύο μηνῶν, ἐπάχυνεν ὑπερβολικῶς. Τὸ πρόσω-
πόν του ἐχρωματίσθη ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε καὶ ἀνενεώθη εἰς βαθμὸν
ἐκπληκτικόν. Δυστυχῶς μόνον κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, διότι τὸ ἐπίλοιπον
δὲν ὑφίστατο.

Μετ' ὀλίγον ἐμάντευσαν, ἐκ τῶν ἀσυνειδήτων ἐκμυστηρεύσεων τῆς κυ-
ρίας Κετάρρα, τὴν μεταξὺ τῶν δύο συζύγων σεβαστὴν ἀπόστασιν.

Οἱ νέοι κατηγανάκτισαν !

— Καλὲ μία τόσοσιν ὠραία γυναῖκα !

— Καὶ διακεκριμένη ! καὶ ἀξιέραστος !

— Καὶ δὲν καταλαβαίνει τίποτε, ἡ δύστυχη !

— Καὶ θὰ τὴν ἀφήσωμεν εἰς αὐτὴν τὴν ἄγνοιαν ;

— Ἐλα δά ! ἴντροπή μας θὰ ἦτο !

— Ἀξιολύπητος !

— Βλάξ !

Κατ' ἀκολουθίαν, ἀπεφάσισαν νὰ διαφωτίσωσι τὴν κυρίαν Κετάρρα
περὶ τῆς ἀνεπαρκείας τοῦ συζύγου τῆς.

Ἄλλ' οἱ πρῶτοι ἀποπειραθέντες ἀπέτυχον τέλεον. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἦτο
ἐντιμος καὶ μόλις διέβλεπεν εἰς τοὺς λόγους καὶ εἰς τὰς φιλοφροσύνας, ἃς
τῇ ἐπεδαψίλευον, τὸ τολμηρὸν ἢ ἀμφίβολον, δέικοπτε τὴν ὀμιλίαν καὶ
κατέλιπεν ἀναυδὸν τὸν ὀμιλοῦντα.

Ἄλλ' ἐξ ὄλων τούτων ἤρξατο κάτι νὰ ἐννοῆ. Ἐκ τῶν διαφόρων
ὑπαινιγμῶν, οὓς κατόπιν ἐσυλλογίζετο κατὰ μόνας, ἐσκέφθη, ὅτι κάτι τι
τὸ παρατράγωδον συνέβαινε διὰ λογαριασμὸν τῆς.

Ἡ εὐθυμία τῆς ἠλαττώθη. Κατέστη περίφροντις, μελαγχολικὴ. Ἐκτὸς
τούτου ἤρξατο νὰ πλήττη ἐκ τῆς συντροφίας τοῦ συζύγου τῆς, ἀγνοοῦν-
τος πλέον πῶς νὰ τὴν διασκεδάσῃ.

Τὰ πράγματα ἦσαν τεταμένα. Συμβάν τι μόνον ἔδει νὰ μεταβάλη ἐξ ὀλοκλήρου τὴν κατάστασιν ταύτην.

Ὁ δικηγόρος Περασάνης ἐπέφερε τὴν μεταβολὴν ταύτην.

Ἦτο οὗτος ὠραίος εἰκοσιπενταετῆς νέος, ἄρτι ἐκ Παρισίων ἐπανακάμψας, ὅπου συνεπλήρωσε τὰς νομικὰς σπουδὰς αὐτοῦ, ἐντὸς τῶν βραχιόνων θελκτικῶν γαλλίδων.

Ἐν τινι ἐσπερίδι, καθ' ἣν ἡ κυρία Κετάρρα ἐπλήττε μᾶλλον τοῦ συνήθους, ὁ νεαρὸς δικηγόρος τὴν ἠρώτησεν, ἀφ' οὗ τὴν ἐχαιρέτισε·

— Μήπως κάμμια λύπη, κυρία, προξενεῖ αὐτὴν τὴν δυσθυμίαν σας;

— Ὅχι ἀκριβῶς, κύριε, τῷ ἀπεκρίθη ἡ χαρίεσσα κυρία Κετάρρα, μᾶλλον μία κούρασις ἀνεξήγητος.

— Καλὲ τί μου λέτε, κυρία μου! Μήπως ὁ κύριος σύζυγός σας δὲν σὰς περιποιεῖται ὅπως πρέπει;

— Ὁ σύζυγός μου; ὦ! ποσῶς, κύριε. Τούναντίον μὲ περιποιεῖται ὑπερβολικὰ.

— Τότε αὐτὴ ἡ πολλὴ περιποίησις θὰ σὰς ἐνοχλῇ; Ἄλλως τε ἐννοῶ, ὅτι ἐνίοτε εἶναι πολὺ κουραστικὴ.

— Μὰ ὄχι, κύριε. Δὲν σὰς ἐννοῶ!

— Θεεῖ μου, μὰ γι' αὐτὸ 'πανδρεύονται! Ἐν τούτοις ὑπάρχουν στιγμαὶ ποῦ σὰς στενοχωρεῖ αὐτό, πρὸ πάντων μὲ σύζυγον ὅπως ὁ κ. Κετάρρας.

— Σὰς ὁμολογῶ, κύριε, ὅτι σὰς θεωρῶ καθ' ὀλοκληρίαν σκοτεινόν!

— Τέλος πάντων, κυρία μου, σὰς ὁμιλῶ περὶ τῶν καθηκόντων τὰ ὁποῖα, ὅπως ὄλαι, δὲν ἀποφεύγετε, ὑποθέτω.

— Ποίων καθηκόντων; ἠρώτησεν ἡ κυρία Κετάρρα διαστέλλουσα ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἐλάτε τώρα, κυρία, εἶπεν ὁ νεαρὸς δικηγόρος μειδιῶν, ὁ κύριος σύζυγός σας θὰ σὰς ζητῇ κάμμια φορὰ μερικὰ εὐνοϊκὰ πράγματα;

— Ἄ! κἄνα φιλάκι! ἀπεκρίθη περιφρονητικῶς ἡ κυρία Κετάρρα.

— Καὶ ἔπειτα;

— Καὶ ἔπειτα, τίποτε, ἀπεκρίθη ἐκείνη ἐκπεπληγμένη.

— Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι γάμος!

— Πῶς, κύριε, νομίζετε; . . .

— Κυρία μου, νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ κάμψτε τὸν σύζυγόν σας πραγματικώτερον.

— Ἀλήθεια; Ἄχ! κύριε, ἐπιβεβαιοῖτε τὰς ἀμφιβολίας μου. Ἄλλὰ τί νὰ κάμω; Ὁ σύζυγός μου εἶναι τόσοσιν νωθρός, τόσοσιν φίλος τῶν ἀναπαύσεων . . .

— Εἰς τὴν ἡλικίαν του πάντοτε εἶναι ἀπαθεῖς οἱ ἄνδρες. Ἔχουν ἀνάγκην προκλήσεως. Διὰ τοῦτο φρονῶ, ὅτι καλὸν εἶναι ν' ἀναγκάσῃτε τὸν κύριον σύζυγόν σας νὰ κάμῃ μερικὰς σωματικὰς ἀσκήσεις.

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ζητῶ, κύριε. Διδάξατέ με μόνον περὶ τοῦ εἶδους τῶν ἀσκήσεων τὰς ὁποίας προτιμᾶτε.

— Κυρία μου, ἂν ἐπιτρέπετε, θὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω αὔριον, καὶ ἄλλου, ὄχι ἐδῶ. Διότι θὰ ἐβραδύνομεν, πρῶτον· ἐκτὸς τούτου, τοιαῦται δυσχέρειαὶ δὲν ἐξομαλύνονται εἰς ἓνα χορόν.

— Λοιπόν, κύριε, ἐλᾶτε αὔριον εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Δὲν θὰ λείψω. Ἄνωφελές ὅμως νὰ κάμῃτε λόγον περὶ τούτου εἰς τὸν κύριον Κετάραν. Καλλίτερα νὰ τοῦ κάμῃτε μίαν εὐχάριστον ἐκπληξιν.

— Ἔχετε δίκαιον, κύριε. Ἐς αὔριον.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ βεβαιώσωμεν τὴν ἀκρίθειαν τῆς συνεντεύξεως τοῦ κυρίου Περσάνη;

Φαίνεται δὲ ὅτι αἱ δοθεῖσαι εἰς τὴν κυρίαν Κετάραν ἐξηγήσεις δὲν ἦσαν τέλειοι, διότι ἐπανῆλθε τὴν ἐπιούσαν καὶ τὰς ἐπομένας ἡμέρας.

Ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος, ἡ κυρία Κετάρα κατέστη τόσον φαιδρά, τόσον φιλόγελως, ὥστε λίαν ἐξεπλάγησαν οἱ φίλοι τῆς οἰκογενείας ταύτης. Ὁ δὲ κ. Κετάρας μετέβαλε τρόπους, κατ' ἀντίθετον τρόπον. Ἐν ὀλιγίστῳ χρόνῳ, παρετήρησαν ὅτι ἠδυνάτιζεν, ὅτι ἔχανε τὸ χρῶμά του, ὅτι ἐβάδιζεν ἐπιπονώτερον ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Τὸ πρόσωπόν του ἐρρύτιδοῦτο πλειότερον, ἐφαίνετο δὲ διαρκῶς βεθυτισμένος εἰς βαθεῖαν ῥέμβην.

— Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; ἠρώτων πάντες χαμηλοφώνως.

Ἐν τούτοις, ὁ κ. Κετάρας δὲν ἔπαυε νὰ ἐξυμνῇ τὴν χάριν, τὴν ἀγαθότητα τῆς συζύγου του. Ὡς πρὸς αὐτό, ἦτο ἀκούραστος.

Μετ' ἀρκετὰς ἐπισκέψεις, ἡ νεαρὰ γυνὴ εἶδεν ὅτι ὁ δικηγόρος ἐπανελάμβανε τὰ αὐτά. Τότε ἐσκέφθη, ὅτι αὐτὸς θὰ τῇ ἐδίδαξεν ὅσας σωματικὰς ἀσκήσεις ἐγνώριζε, καὶ ὅτι ἕτεροι ἴσως ἐγνώριζον διαφόρους καὶ ἠθέλησε νὰ τὰς μάθῃ, διὰ νὰ μὴ στερήσῃ οὐδεμιᾶς τὸν προσφιλῆ σύζυγόν της, εἰς ὃν, ὡς εὐσυνειδήτος σύζυγος, τὰς ἐδίδασκε θρησκευτικῶς.

Ὡστε ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ὁ κ. Κετάρας κατήντησε σκελετός. Τὰ χαρακτηριστικὰ του φρικωδῶς ἠλλοιώθησαν, τὸ χρῶμά του ὠχρίασεν, οἱ

ὄφθαλμοί του ἐκοιλάνθησαν, τὸ χεῖλός του ἐκρεμάσθη, ἡ κεφαλὴ του καὶ αἱ χεῖρες του ἐσειόντο· ἦτο ἀξιολύπητος.

Ἡ κυρία Κετάρρα, τὸναντίον, ἦτο εὐθυμοτάτη! Ἡ χαρὰ της καὶ ἡ καλλονὴ της τὴν καθίστων τὴν ὠραιοτάτην τῶν γυναικῶν τῆς Κηφισσίας. Ἡ φήμη της ἦτο διαπρύσιος. Εἶχεν ἀναπτυχθῆ θαυμασίως, οἱ ὦμοί της ἐπάχυνον, καὶ τὸ στήθος της ἐξωγκώθη εἰς βαθμὸν προκαλοῦντα ἡδυπάθειαν. Πληθὺς λατρευτῶν ἐνθουσιασμένων τὴν ἐπολιόρκουν!

— Καλὲ τί ἀντίφασις! ἔλεγον. Αὐτὴ ἡ νέα συνδεδεμένη μ' ἐκείνον τὸν γέροντα! Τί ἀποτρόπαιον! Τί εἴμπορεῖ νὰ κάμη ἐκεῖνο τὸ ἐρείπιον εἰς τόσην χάριν καὶ τόσον πλοῦτον;

Ἄλλὰ καὶ τὸ «ἐρείπιον» δὲν ἦτο διόλου εὐχαριστημένον! Ὅσον κατεβάλετο, τόσον ἐλάτρευε τὴν σύζυγόν του. Ἐν τούτοις, ἤρξατο νὰ περιορίζῃ τοὺς ἐπαίνους αὐτοῦ.

— Καλὲ τί εὐλύγιστον ποῦ εἶναι τὸ σῶμά της! τῷ ἔλεγεν ἐσπέραν τινὰ φίλος τις, θεωρῶν στροβιλιζουσαν τὴν κυρίαν Κετάρρα.

— Ναί, ἀπεκρίθη οὗτος, εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων· ἀλλ' αὐταὶ δὲν ἐπιφέρουν τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα εἰς ὅλους.

Ἐπὶ τέλους, συνέβη τι, διαφωτίσαν αἰφνιδίως μυστήριον, ὅπερ οἱ πλείστοι οὐδόλως εἶχον ἐννοήσει.

Ἡ φρουρὰ τῆς Κηφισσίας ἤλλαξε. Λόχος μηχανικοῦ ἀντικατέστησε τὸν τοῦ ἵππικοῦ.

Εἰς τὸν νέον τοῦτον λόχον, ὑπῆρχε νεαρὸς ἀνθυπολοχαγὸς μόλις ἀποφοιτήσας τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων· ὁ κ. Γορμέτας. Ἦτο εἰκοσαετής, μὲ μικρὸν μαῦρον μύστακα, μὲ

ὄφθαλμοὺς κυανοῦς καὶ μὲ ἀνάστημα χαριέστατον!

Ἐντὸς δύο ἡμερῶν, ἐπεθεώρησε πάσας τὰς γυναῖκας τῆς Κηφισσίας, ἀπὸ τῆς κυρίας Κετάρρα μέχρι τῆς τελευταίας ἐργάτιδος.

Ἐσταμάτησεν εἰς τὴν κυρίαν Κετάρρα.

Ἐννοεῖται, ὅτι πολλαὶ ζηλοτυπίαὶ ἐξηγέρθησαν. Διότι μόλις ἡ φιλιτάτη Ἀγγελικὴ καθυπέταξε τὸν ὠραῖον ἀνθυπολοχαγόν, ἀπέπεμψε τοὺς

πρώτους καθηγητὰς αὐτῆς, κρίνουσα ὅτι μόνος αὐτὸς ἤξιζεν ὅλους.

Κατ' ἀκολουθίαν, ἐγεννήθησαν μίση, ἔχθραι, μέλλουσαι νὰ ἐκραγῶσιν ἐν δεδομένη περιστάσει, τοῦτο τοῦλάχιστον ἐψιθυρίζετο.

Ἄλλὰ, κατόπιν ὁμολογίας τινός, — ἀσυνειδήτου — ἦν ἕκαμεν εἰς τὸ ἐντευκτήριον τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου ὁ κύριος Κετάρας, τὰ πάντα ἡσύχασαν, διότι ἠναγκάσθησαν ν' ἀναγνωρίσωσιν, ὅτι ὁ κ. Γορμέτας ἤξιζε τὴν προτίμησιν ἧς ἀπήλαυε.

Ἐλάλουν περὶ διαφορών.

Ἡ σειρὰ τῆς ὁμιλίας ἐπέφερε τὴν συζήτησιν εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις περὶ ὧν ἐλάλει ὁ νεαρὸς δικηγόρος Περσάνης, ὅστις ἔλεγε μετὰ πεποιθήσεως περὶ αὐτῶν ὅτι «πρέπει νὰ συσταίνῃ τις τὴν χρῆσιν».

— Σωματικὰς ἀσκήσεις! ἀνέκραξεν ἀποτόμως ὁ κύριος Κετάρας, καὶ τολμᾶτε νὰ τὰς ἐγκωμιάζητε! Ἄ! αὐτὸ εἶναι πάρα πολὺ, κύριε!

— Τί ἐννοεῖτε; εἶπεν ὁ νεαρὸς δικηγόρος, τρέμων μὴ ὁ κύριος Κετάρας ἠννόησέ τι.

— Κυττάξατε, κύριε, πῶς μ' ἕκαμαν αἱ σωματικαὶ ἀσκήσεις σας! ἀπεκρίθη ὁ κ. Κετάρας, τρέμων ἐξ ὀργῆς.

— Εἶναι δυνατόν;

— Μάλιστα, κύριε, νὰ εἰς ποῖον σημεῖον μ' ἔφερον, ἐντὸς ἕξι μηνῶν.

Ἐεύρετε πῶς ἤμουν ὅταν ἦλθον εἰς Κηφισσιάν; Τώρα δὲν ἔχω οὔτε δυνάμεις, οὔτε ὑγείαν. Καὶ ἐν ἀπλοῦν ρεῦμα ἀέρος, μὲ συναχώνει!

— Περὶέργον!

— Ἄ! ἄ! χάνετε τὴν πεποιθήσιν σας, μοῦ φαίνεται!

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πολὺ σκοτεινὸν ὅ,τι λέγετε.

— Σκοτεινόν, κύριε, σκοτεινόν! Ἀκούσατε. Ἡ γυναῖκά μου, μίαν ἡμέραν ποῦ ἤμουν κουρασμένος, χωρὶς νὰ ἐννοῶ τὴν αἰτίαν τοῦ καμᾶτου αὐτοῦ, ἡ γυναῖκά μου μοῦ εἶπεν ὅτι αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὴν ὀκνηρίαν μου, καὶ ὅτι θὰ ἠῦξανεν ὀλονέν, ἐὰν δὲν ἐφρόντιζον περὶ τῆς θεραπείας του. — Ποίας θεραπείας; τῆς ἀπήντησα. — Πρέπει ν' ἀσκῆσαι. — Νομίζεις; — Εἶμαι βεβαιοτάτη. — Τότε ἄς ἀσκηθῶμεν. — Καλὰ. Ἀρχίζει λοιπὸν νὰ μοῦ μανθάνῃ ὅ,τι ἐδιδάχθη, ὅτι εἰξεύρει τὴν καλλιτέραν μέθοδον, καὶ ὅτι θὰ κάμωμεν τὸ πείραμα εὐθύς, ἂν ἤθελα. — Ἐδέχθην, ἀγνοῶν εἰς τί συνίστατο τοῦτο, καὶ ποῖον ἀποτέλεσμα θὰ ἐπέφερον. Ἄχ! κύριε, ὁ Θεὸς νὰ σὲ προφυλάξῃ ἀπὸ τέτοιας δοκιμᾶς!

— Ἦτο λοιπὸν πολὺ τρομερόν;

— Τρομερόν, τρομερόν! Ὅχι, ὄχι, εἶπεν ὁ κ. Κετάρας μὲ γλυκυτέραν φωνήν, ἦτο μᾶλλον εὐάρεστον.

— Τότε διατί παραπονείσθε ;

— Διατί παραπονοῦμαι ; Μά, κύριε, αὐτὸ μὲ κατασυνέτριψεν ! Αὐτὴ ἡ σωματικὴ ἀσκήσις διήρκεσε τρία τέταρτα τῆς ὥρας !

— Χωρὶς ἀποτέλεσμα ; ἠρώτησεν ὁ δικηγόρος, μολὶς πνίγων τὴν ἔκρηξιν τοῦ γέλωτός του, ὃν συνεμερίζοντο ἅπαντες.

— Μετ' ἀποτελέσματος ! ἀπεκρίθη ὁ κ. Κετάρας, μανιώδης. Μὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, ὅμως ! ὦ ! κύριε, ἦτο φοβερόν ! Αὐτὸ ἐπανελήφθη ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας, ἔπειτα ἡ γυναῖκά μου ὠμολόγησεν ὅτι δὲν ἠκολούθησε τὴν καλὴν μέθοδον. Ἐδοκιμάσαμεν ἄλλην ! Κουραστικώτεραν ! Ἐπιτέλους, κύριε, ἐπεθεώρησα ὅλας τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις. Καὶ νά, ποῦ κατήντησα !

— Διάβολε ! δὲν σὰς ἤξευρα τόσον δυνατόν !

— Ὁραία δύναιμις ! Τοῦλάχιστον νὰ ἐδυναμῶνα ! Ἐχουν δίκαιον νὰ λέγουν· ἀκριβὰ κοστίζει ἡ εὐχαρίστησις. Ὅσον περισσότερον ἕκαμα σωματικὰς ἀσκήσεις, τόσον ἀδυνατίζω. «Θὰ συνειθίσης !» μοῦ ἔλεγεν ἡ γυναῖκά μου. «Ἴδὲ τὸν κ. Περσάνην, πῶς ἐπέτυχαν ἔς αὐτὸν αὐταὶ αἱ ἀσκήσεις.» Μὰ τὴν πίστιν μου ὅμως, ὅ,τι ὠφελεῖ ἔς τὸν ἕνα, βλάπτει τὸν ἄλλον !

Ἐγέλων ἅπαντες ἐν σιγῇ.

— Ἐπρεπε νὰ κάνετε ἰππασίαν, κύριε, εἶπεν αἴφνης ὁ ἀνθυπολοχαγός, διὰ φωνῆς ἀνησύχου καὶ εἴρωνος.

Ἄπαντες οἱ παρευρισκόμενοι ἔτεινον τὸ οὖς.

— Ἰππασίαν, κύριε ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Κετάρας ὑψῶν τὴν πυγμὴν πρὸς τὰ ἄνω καὶ τρίζων τοὺς ὀδόντας· ἰππασίαν ! Τὴν ἕκαμα καὶ αὐτὴν, ἀλλ' ὄχι περισσότερον ἀπὸ τέσσαρας ἡμέρας. Ἡ γυναῖκά μου ἀπεφάσισε νὰ μ' ἀφήσῃ ἤσυχον, κατόπιν ὅλων αὐτῶν. Ἰππασίαν ! Μ' αὐτὴ εἶναι γαῖδουρινὴ δουλειά ! Ἀκόμη μιὰ ἑβδομάδα, καὶ σὰς ἄφινά χρόνους, ἂν αὐτὸ ἔμποροῦσε νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ ! . . .

(Μίμησις)

ΤΣΑΚΠΙΝΗΣ

